ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

14. КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1948 р. РІК ВИДАННЯ VIII

Мал. К. Агніта

МАРКИ КЛЕЯ

— Марки, ніби, різної вартості, а насправді всім їм гріш ціна.

ЧОГО НЕМАЄ В ЦЬОМУ НОМЕРІ

Немає фейлетона про завод «Металоширпотреб», що випускає друкарські машинки «Київ». Нема тому, що працівники торговельних організацій (яким доводиться збувати продукцію заводу) скільки не бились, так і не змогли ні на одній машинці надрукувати фейлетон до Перця. Лише чотири літери і крапку відбивають ці машинки — Б.Р.А.К. І далі не пишуть.

Немає також інформації про роботу Лозно-Олександрівської жіночо-дитячої консультації (Ворошиловградщина). Нема тому, що й консультації там нема. В її приміщенні проживає тов. Єрін, працівник однієї поважної установи. А коли його нарешті виселять, райвиконком і досі не каже.

Немає сьогодні в номері нічого про 5400 тонн вугілля, що їх Північно-Донецька залізниця прийняла від тресту «Краснодонвугілля» і не додала заводам. Немає тому, що немає і самого вугілля. Його розтягли на залізниці.

Не вміщено в цьому номері і повідомлення про хулігана фельдшера Буденного (с. Андріївка, М.-Коцюбинського району, на Чернігівщині), який побив селькора Дундаря. Не вміщено тому, що місце цьому ескулапу не на сторінках Перця, а на лаві підсудних.

У цьому номері немає й про млин № 2, що меле в Бердичеві, під керівництвом Хайруліна. Немає й про необережного клієнта, що загубив оцю записочку, писану контролером по мірчуку Бацаном.

> *т. ХАЙРУЛІН!*
>
> *по договоренности ½ пуда пред'явит записки*
>
> *(підпис)*

І про те, що листуванням Бацана з Хайруліним зацікавився районний прокурор, — теж у цьому номері, на жаль, нічого немає.

В ГОЛУБОМУ ДУНАЇ

Мал. О. Козюренка

За останній час в Австрії знищено значну кількість овочів для того, щоб штучно підтримувати високий рівень цін.

— Завалили нас буряками. Хоч би картоплі підкинули.
— Зачекай трохи, кожному овочу свій час.

ДОВІДКОВЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

НАЙВАЖЛИВІШІ НОВИНИ, ПОДІЇ, МЕТЕОРОЛОГІЯ, ПОРАДИ, ПРОГНОЗИ, ДОВІДКИ І Т. Д.

Завтра, о 3-ій годині ночі правлінню Спілки радянських письменників України присниться віщий сон: засідання новоствореної секції сатири й гумору.

Незабаром у Яготинському районі, на Полтавщині, восторжествує законність. Райвиконком виконає свою постанову від 20 березня і поверне Лозовоярівській середній школі обидва шкільні приміщення, зайняті сільрадою.

Цими днями у начальника Вознесенської контори «Укрсільелектро» т. Жосана прокинеться совість. Він поверне артілі «Степовий колгоспник», Братського району на Миколаївщині, незаконно одержану пшеницю, просо, картоплю (по 2 цнт кожної культури) і 30 літрів вина. Після цього він почне будувати тут електростанцію.

За браком іншого приміщення районний загс у Ямполі, Сумської області, буде переселено з кімнати паспортного столу до кабінету голови райвиконкому. Переселення відбудеться в урочистій обстановці своєчасно або трохи пізніше.

У неділю 25 липня лотошники Київського універмагу закінчать продавати в «нагрузку» до олівців фотоплівку і фотопапір. За розпорядженням адміністратора т. Пляшкова, з неділі 1-го серпня до кожного олівця в «нагрузку» даватиметься піаніно.

ДЖЕК

В Олександрівці, районному центрі, Кіровоградської області, живе та проживає дуже комерційний чоловік — голова Олександрівської райспоживспілки т. Грушовенко. Торгує він будинками.

Як це він робить?

Дуже просто: спочатку збудує будинок, а потім уже той будинок продає. На черзі — четвертий.

Не маємо ми відомостей про те, чи до будинку додається який-небудь примусовий асортимент, — ну, там півлітри, чи ціла літра...

Правду казавши, нам би і не слід було втручатися в торговельні справи Грушовенка, бо в Олександрівці є для того районний прокурор Андрій Михайлович Кисиленко.

Але прокурор, на жаль, не може зайнятися цією справою, бо він дуже зайнятий: він торгується з завкомунгоспом т. Грановським з приводу своєї квартири.

Ще 10 жовтня минулого року райвиконком дозволив прокуророві оселитися в готелі.

У цей час ремонтувався весь готель, на 8 кімнат, — ну, ясно, що коли витратили на ремонт 15 тисяч крб. — вийшла для товариша прокурора непогана квартирка на 2 кімнати.

Потім тов. Кисиленко зайняв іще одну кімнату, де оселив капусту, картоплю, буряки, солоні огірки і інших подібних мешканців.

За кілька часу тов. прокурор зайняв іще одну, четверту, кімнату, де оселився його «Джек», німецька вівчарка.

Так і поживають вони собі всі в добрі та в злагоді.

Тов. Грановський вимагає від прокурора плати по 5 крб. за добу з ліжка, з розрахунку двоє ліжок на кімнату, а т. Кисиленко пропонує йому 1 крб. 32 коп. за квадратний метр.

Правильно! Бо не спить же, насправді, «Джек» на двох ліжках зразу.

І капуста з буряками не сплять.

Коли ж т. Кисиленкові братися до «торговельних справ» при такій заплутаній ситуації?

Ясно — нема коли!..

А в усій цій справі, ми вам скажемо хоч і довірчо, але цілком одверто, — нас найбільше цікавить таке питання: чи прописаний «Джек» в Олександрівськім готелі, чи не прописаний?!

М. ПАВЛЕНКО.

Луїс МЕМЕТ

Ілюстрації О. Козюренка

Епізод з життя

НЬЮ-ЙОРКСЬКЕ ОПОВІДАННЯ

— Лічильник показує шістдесят п'ять доларів, містер!

— Не може того бути!

— Лічильник у мене правильний, містер!

— Це просто грабіж на великій дорозі! Я не буду платити!

— Ні, заплатите, як миленький!

— Хіба? А хто мене примусить?

— Полісмен, що стоїть на розі!

— Начхать мені на полісмена! Я племінник судді Уіткомба. Бери п'ятдесят доларів — і край.

— Лічильник показує шістдесят п'ять, і менше я не візьму! Ви що — хочете пограбувати бідну людину?

— П'ятдесят доларів!

— Нічого подібного! Ей, пане полісмен! Полісмен! Прошу сюди на хвилинку!

Постріл з револьвера. Жіночі вигуки:

— Лінчувати п'яницю!

— Цей п'яниця убив його, пане полісмен!

— Шкода, що в Нью-Йорку нема дерев!

— Давайте сюди револьвер! Що це ви наробили?!

— Облиш свій допит. Лише суддя може мене допитувати!

— Не турбуйтесь. Ще й суддя допитає.

— Але раніше я хочу бачити капітана Молі.

— Не туди потрапили: Молі не нашого участку.

— Який жаль!

* * *

Поліцейський участок. Сержант Мінцер сидить за письмовим столом. Він говорить:

— Скажіть, навіщо ви це зробили, Уіткомб?

— А навіщо він хотів здерти з мене шістдесят п'ять доларів?.. Я хочу поговорити із своєю тіточкою Джен Уіткомб, дружиною судді.

— Ви п'яний!

— Згоден з вами, сержанте. Але я все-таки хочу поговорити з своєю тіточкою Джен Уіткомб.

— Зараз я її викличу. Який номер телефона?

— Не знаю. П'яний я ніколи не пам'ятаю номерів. Але я хочу поговорити з Джен Уіткомб, моєю тіточкою.

Телефонний дзвінок.

— Біля телефону сержант Мінцер двадцятого поліцейського участку... Так! Як поживаєте, докторе?.. Так, мені хотілось би знати. Помер дорогою? Яка досада! Дякую вам, докторе... До побачення!

— Я хочу поговорити з своєю тіточкою, Джен Уіткомб!

— Зараз я вас посаджу за грати, Уіткомб. Ви уже вбили людину на території мого участку. Ваша репутація нам відома. А тепер ось знову застрелили ні в чому не винну людину. Це вам так не минеться. Замкнути його!

* * *

Квартира судді Уіткомба. Його викликають до телефона у невідкладній справі.

— Ви думаете, що то не дружина, Мерфі?

— Ні, чоловічий голос, ваша честь.

— Говорить сержант Мінцер з двадцятого поліцейського участку, пане суддя.

— Що вам треба? Я зайнятий важливою судовою справою.

— Мені треба повідомити вам дещо про Рона Уіткомба, пане суддя.

— Що з ним?

— Він убив людину... без усякої причини.

— Скажіть на милість! От паршивець! Ну, продовжуйте, Мінцер!..

— Шофер таксі висадив його на Центральному вокзалі. Лічильник показував шістдесят п'ять доларів, а він не хотів платити більше п'ятидесяти. Шофер покликав полісмена. Тоді він вихопив револьвер і застрелив шофера.

— Ну, і що я повинен тепер робити?

— Я викликав вас, щоб запитати: може ви побажаєте заступитися за нього?

— Само собою розуміється: адже він мій племінник!

— У шофера, якого він убив, залишилась дружина і двоє дітей, пане суддя.

— Ну і що ж з того? Рон — улюбленець моєї дружини. Пошліть його до мене!

— Пане суддя! Це вже не перше вбивство ні в чому не винних людей!

— Я вам кажу — пошліть його до мене, Мінцер! Що ви там патякаєте?

— Але, якщо ви його відпустите, пане суддя, він знову кого-небудь уб'є. Він знає, що йому все минає!

— Пошліть його до мене, Мінцер!

* * *

Суддя Уіткомб переносить судове засідання на другий день. Сидить дома і чекає. До нього приходить сержант Мінцер разом з Роном Уіткомбом.

— Залиште нас самих, Мінцер.

— Але ж він заарештований. Я за нього відповідаю, пане суддя.

— Ви краще добре подумайте про те, чим це для вас пахне, Мінцер!.. Сідай, Роне, бо ти ще впадеш. Ну, починай! Бреши побільше!

— Я, дядю, ніколи не любив шоферів...

— До чого це тут? Лічильник показував шістдесят п'ять доларів, а ти не хотів платити більше п'ятидесяти!

— Це, звичайно, правда!... Бачите, дядю...

— Знаєш, Роне, я не розумію, як у тебе працює голова? Адже ти знаєш, що якби не я, то ти давно б сидів у тюрмі! А може потрапив би вже на електричний стілець!

— Хто мене може посадити, коли мій любий дядьо—суддя!

— Жаль тільки твоєї матері, а то я не став би втручатись.

— Дядю!

— Ну, іди додому з Мінцером. Та, гляди, не базікай!

— Дуже вам вдячний, дядю! Я завжди вважав вас своїм найкращим другом!

* * *

Двадцятий поліцейський участок. Сержант Мінцер за своїм письмовим столом. На нього напосідають репортери.

— Як справа з убивцею, що застрелив шофера, сержанте?

— Убивця зник у натовпі.

— Але маленька птичка сказала нам, що ви когось заарештували.

— Заарештували — та не того, кого треба! У заарештованого не було ніякої зброї, і нема ніяких мотивів для його обвинувачення.

— Мені довелося говорити з одним очевидцем, сержанте. І він запевняє, що вбивця був п'яний, і що в нього було відібрано револьвер.

— В усякому разі, не в того, хто був затриманий.

— А як його звати?

— А навіщо вам його ім'я, коли він не винний і його вже відпущено?

— Значить, на цьому справа й кінчилася, сержанте?

— Ні, ні, друзі. Розшуки вбивці тривають. Він не втече від руки правосуддя. Але поки що... ми не напали на його слід.

* * *

Ще раз квартира судді Уіткомба. В кімнаті двоє — суддя Уіткомб і сержант Мінцер.

— Доповідайте, Мінцер.

— У вдови нема ніяких засобів до існування... А їй треба годувати двоє дітей. Страхових, які вона одержить, навряд чи вистачить навіть на похорон.

— А яка вона з себе?

— Нічого. Досить-таки пристойна жінка, пане суддя.

— Гаразд, я їй дам місце доглядачки в суді. А як оті самі... газетні шуліки?

— Я їм дав нову поживу — вбивство у нічному клубі.

— Ну от, Рона я відправляю в гори, в штат Монтану. Нехай поживе там з рік. Він знайде там чим розважитись.

— Це дуже добре, пане суддя.

— А ви, Мінцер, чекайте підвищення в наступному місяці.

— Дуже вам вдячний, пане суддя. Я зовсім не сподівався на підвищення.

— Я вже говорив про вас з ким треба, Мінцер, і тепер все гаразд. Мені подобається ваша тактовність, Мінцер...

Переклад з англійської П. ОХРІМЕНКА.

Мал. Бе-Ша

— Поглянь, Жан, як мужньо наші правителі ВІДСТОЮЮТЬ інтереси Франції.

Недовчили...

Прочулисьмо дивовижну річ, що повергла нас у глибокі й сумні розмисли.

У хорошому Селидівському районі, Сталінської області, в селі Голицинівці такі відбуваються події, що ажно руками розводиться й головою хитається...

Голова голицинівського колгоспу ім. Петровського О. А. Ромащенко такого там навигадував, що навіть колгоспний племінний бугай реве:

— Непррравильно!

А чого такого навигадував голова колгоспу Ромащенко?

Він ухвалив брати з учителів по 200 крб. за те, що їхніх корів парують з колгоспним бугаєм.

Він, голова Ромащенко, за випас однієї учительської корови ухвалив брати з учителя за літо 600 крб.

Він, голова Ромащенко, так і пише учителям:

> «Правлениє к-за им. Петровского обязиваєт (так і пише «обязиваєт»!) Вас произвести расплату за попас Вашего скота на колхозном пасбище (так і пише «пасбище»!) сроком не позже 12/V—1948 г. В противном случае Вас скот (так і пише «Вас скот»!) 13/V—1948 года не будет принят на колхозний (так і пише «колхозний»!) попас»...

А де ж учителям пасти свої корови?

А де ж учителям взяти бугая?

І де це видано, щоб, замість допомогти вчителям, колгосп заробляв на вчителях, запроваджуючи не що інше, як здирство?

А хто в цьому винуватий?

Дехто каже, що нібито винуватий в цьому учитель, що колись учив і виховував Ромащенка. А нам здається, що винуваті і керівники району.

От і виховали вони людину неграмотну, некультурну, що не любить ні школи, ні вчителів, ні культури...

І треба подбати (це вже район хай подбає), щоб Ромащенка віддали до школи дорослих.

Тоді він і писатиме грамотніше, і неприпустимих дурниць не робитиме!

В ланкової у Оксани
На столі лежить газета,
В ній «До дівчини в Гречани»
Вірш знайомого поета.

Я читаю. (Ланкової
Десь немає — вийшла з хати)...
Від поезії такої
Починаю позіхати.

Заримовано у вірші
Очі, зорі і волошки...
Потім коси (рими гірші),
Далі брови (кращі трошки).

Потім ще поет торочив:
«Соловейко» — це про голос,
«Срібний дзвоник» — сміх дівочий,
Стан чомусь «як житній колос».

І в рядках своїх останніх
Присягався, що є сили,
Він тій дівчині Оксані
У коханні до могили.

А вгорі, над віршем збоку,
Не епіграф, не цитата —
«Ланковій Оксані Окунь»
Жирно набрана присвята.

Я ніколи не сміявся
Так, як я сміявся нині...
Значить он кому писався
Цей сироп на сахарині...

. . . . . .

Через тиждень на вокзалі,
Перед поїздом в Гречани,
Прочитав я у журналі
Лист поету від Оксани.

Так і так, мовляв, поете,
За рядки даруйте стислі...
На віршовані конфети
Ось що в мене є на мислі:

Покохати так заочно
Незнайому вам Оксану
І відкрити надурочно
До могили в серці рану

Може тільки той, хто зроду
Не кохав і не любився,
Хто в чорнильниці без броду
Плавав, плавав — і втопився...

Вдачі вашої палкої
Рими прямо так і ллються...
Та з поезії такої
Всі в районі в нас сміються.

Ну й «любовничок», нівроку!
(Дарма я з листом вожуся),
У свої півсотні років
В матері я вам годжуся!..

Ви тоді пишіть про очі
І в коханні їм кляніться,
Якщо в очі ті дівочі
Пощастить вам подивиться...

Тільки я скажу зарані:
Вас ті очі не потерплять
Й за римоване кохання
Гарбуза дівчата вчеплять.

Віталій ЯРОШ.

Землеустрій не відбудеться

Що потрібно для того, щоб зірвати землеустрій в колгоспі? Для цього треба звернутися до землевпорядників Долинського райвідділу сільського господарства, на Одещині, тт. Гузинського та Євстратієва.

Вони проходять 200 кроків од райвідділу до артілі «Червоний серп» і пред'являють голові такий ультиматум: «Або ми у вас вирвемо, або ми вам зірвемо. Вирвати у вас ми хочемо молока, масла та бринзи по собівартості, а зірвати можемо—землеустрій. Ну?»

— Нічого не дам, — відповів голова.

— Ага, так! — вигукнули тт. Гузинський та Євстратієв. — Тоді нате вам акт про те, що ви не створили нам умов і бувайте здорові! Землеустрій не відбудеться!..

І пішли. Де вони тепер ходять — не знаємо. Певно, впорядковують якусь іншу колгоспну комору.

■

ДЕ ДЕШЕВШЕ?

Кам'янець-Подільське обласне управління в справах поліграфії та видавництв розіслало всім редакторам районних газет такого листа:

> «Облуправління занарядило для Вас 2 прим. Російсько-українського словника — вартість 1 словника — 32 крб. На місці такого не купуйте. За одержанням їх зверніться до облуправління».

Добре 13 редакторам райгазет «звертатися до облуправління». Їм од своїх райцентрів до Проскурова від 50 до 100 кілометрів. Заплатять по 64 крб. за словники, проїздять кожен по півсотні. От якоюсь сотнею з лишнім і обійдуться. А в яку копійку вскочать ці словники 17 редакціям, коли від їхніх райцентрів до Проскурова від 101 до 209 кілометрів?

Мал. С. Самума

— Еге, тільки світає, а колгоспники вже на полі. Мабуть, у вашому колгоспі годинник поспішає?

— Ні, люди поспішають.

Остап ВИШНЯ

ПО-ХАЗЯЙСЬКОМУ ТРЕБА

I.

Два колгоспи — сусіди...

І в одному колгоспі — голова, і в другому колгоспі — голова...

І в одному колгоспі — урожай, і в другому колгоспі урожай...

В обох колгоспах — добрий урожай: жито, як очерет, і нахиляються, аж до землі нахиляються важкі колоски озимої пшениці...

І в одному колгоспі жниве комбайн, і в другому колгоспі — жниве комбайн.

— Ех, товаришочки-дружочки! — Звернувся комбайнер до співпрацівників свого агрегату. — Рекорди поставимо!.. Не менш як 200 процентів плану даватимемо! Добре?

— Триста, а не двісті! — відповіли товариші.

— Триста то й триста! Викликаємо на соцзмагання сусідній комбайн! Гектари в нас горітимуть, а не коситимуться!

Голова правління цього колгоспу вже прикинув, уже в його й пробний обмолот був... Виходило — 35 центнерів з га озимої пшениці і 32 центнери жита...

Комбайнера він зустрів привітно й гостинно:

— Дивись же, любий мій! — говорив голова. — Давай, щоб швидше, в ущільнені, як тепер кажуть, строки.

— Будьте певні, тов. голово, і не зчуєтесь, коли з вашого жита і з вашої пшениці сама стерня стирчатиме! — весело говорив комбайнер. — Триста процентів плану викошуватимемо! Така наша ухвала!

— Голубчики ви мої! — тиснув руку комбайнерові голова.

Комбайнер сусіднього колгоспу говорив своїм товаришам:

— Соціалістичне змагання з сусіднім комбайном приймаємо, та не тільки за гектари будемо змагатись, товариші, а насамперед за центнери! Добро?

— Єсть! — відповіли комбайнерові товариші.

Жнива...

Гуде комбайн на ланах і в одному колгоспі, гуде комбайн на ланах і в другому колгоспі...

— Скільки га викосили? — запитав увечері один комбайнер у другого. — Ми триста процентів...

— А ми сто п'ятдесят процентів. Скільки намолотили з кожного га?

— Не цікавився! — одповідає перший комбайнер.

— А ми тридцять шість!

Так і жнивували комбайни в сусідніх колгоспах...

А потім роботу їхню перевіряли.

— Ех! — сказав голова першого колгоспу. — Ти подивись, комбайнере, на роботу на свою. Стерня така, що вівці з неї не видно, а колосків, колосків нескошених... Таке, хоч удруге комбайном заїжджай! От воно й вийшло, що по двадцять два центнери маємо з гектара. А пробний обмолот — тридцять п'ять!

— Так зате за чотири дні! — огризнувся комбайнер.

— То добре, що швидко, та є таке прислів'я: «Поспішиш, — людей насмішиш!»

А в другому колгоспі голова тискав комбайнерові руку:

— Спасибі, товаришу! Ніде ані колосочка не стирчить! І по тридцять шість центнерів з гектара, як і пробний обмолот дав! Приїзди за додатковою оплатою...

А дівчата вінка з колосків цьому комбайнерові сплели і на голову йому наділи. І пісень йому співали...

За чесну, акуратну його роботу.

II.

— Ах, поле! Ох же ж і поле! Ну й пшеничка! Такої пшенички давно в нас не було! — ніжно гладив пшеничні колоски голова артілі «Нове життя».—Ось-ось уже й жнива. Центнерів не менш як по тридцять з гектара буде, — радів голова.

А жнива вже не тільки ось-ось, а вже-таки взавтра.

— Ну, як із жниварками? — запитав увечері голова завгоспа. — Готові?

— Та там іще щось вовтузяться!

— Завтра ж косити, — хвилювався голова.

— Та воно, як і через два — три дні, то не пізно! — одмахнувся завгосп. — А за три дні жниварки будуть готові.

А сонце припікає, а сонце припікає!

І перший день, і другий день, і третій день припікає.

Виїхали ось і жниварки!

Косять жниварки, а зерно з колосків сиплеться, сиплеться, сиплеться: перестояло.

Не по тридцять центнерів намолотили, а менше...

Буває, отже: «Не поспішиш, людей насмішиш».

III.

— Дивись, Іване, що воно за знак, що як везеш ти безтаркою зерно від молотарки, так за тобою хмарою горобці, галки, гайворогня, сороки. Чого вони так тебе люблять?

— Отакий я хороший!

— Ні, Іване, то не ти хороший, а безтарка в тебе погана! Дивись, — ти їдеш, а за тобою стежка з пшениці... Невже не можна щілини позатикати та рядно в безтарку підіслати?!

— Та...

— От тобі й «та»... Розтрушуєш по дорозі колгоспні трудодні! Гава!

IV.

— Ох, і колосків же у вас на стерні, Петре Петровичу! Не менш як центнерів по два на гектарі в колосках залишили!

— Ет! Хватить для нас! Уродило, на всіх вистачить!

— А воно б і не було такого марнотратства, не було б таких збитків для держави й для колгоспників, якби в кожної в'язальниці граблі були, щоб колоски підгрібати, та щоб, коли вже в копи снопи поскладали, — кінними граблями колоски позгрібали!

— Та воно так...

. . . .

Той справжній хазяїн, у кого врожай не на полі, а в засіці.

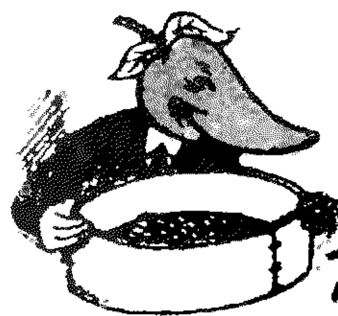
ПРИНЦИПОВИЙ ГОРДІЄНКО

Мал. Бе-Ша

— Чому Гордієнко далі в воду не йде?

— З принципу. Він завжди твердить, що йому море по коліна.

Чудеса в решеті

Гримаси Мельпомени

«МІМІКА З ВЛАСНОГО ЖИТТЯ»

...«Колектив любителів райцентру поставив на сцені Щорського будинку культури п'єсу Карпенка-Карого «Безталанна»... Художній керівник майже вірно розподілила головні ролі.

Заслуговує уваги виконавка ролі Варки. Варка безмірно закохана в Гната, вражає силою своїх почуттів до нього, переживань і, потім силою помсти за своє безрадісне, понівечене життя.

Запозичені з власного життя міміка, жести, розмовна мова скрашують образ Софії».

(З рецензії В. Дербаса, вміщеної в газеті «ЖОВТНЕВИЙ ШЛЯХ» № 44. 1948 р. Щорського району, Чернігівської області).

«ПОВІТРЯНИЙ ГІМНАЗИСТ»

«...На сцені районного будинку культури виступила група артистів з цирковими номерами. Свою програму вони розпочали вправами повітряного гімназиста В. Погорелова, який виконував їх вдало і майстерно, викликаючи за кожним разом гучні оплески.

...З великою увагою глядачі слідкували за вправами силового атлета О. Демидова. Його жонглювання з важкими гирами, зубні акти з ними, розбиття 500-кілограмового каменя на його груді і голові викликали в залі довгі і тривалі оплески»...

(З рецензії вміщеної в газеті «РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН» № 45. 1948 р., Скала-Подільського району, Тернопільської області).

«ПАДАЄ І ВАЛЯЄ...»

...«Перед виконавцями ролей стояло завдання: яскраво, типічно подати образи персонажів п'єси. Та не так вирішилася доля вистави... З першої дії вона була приречена на провал. Від виконанців ролей віяло грубістю, тупістю їх виконань, перекрученню фактів, образів...

П'ята картина п'єси пущена на певний провал виконавцями ролей... тільки тим, що вони абсолютно не знали свого місця, дії, не вивчили обстановки. В. Микитенко (капітан Круг) доповнює провал вистави тим, що отруївшись, падає і валяє за собою всю декорацію лісу».

(З рецензії Євгена Крушини на виставу «Ластівка» Л. Смілянського в постановці драмгуртка Фидрівського сільського клубу, вміщеної у газеті «БІЛЬШОВИЦЬКА ПЕРЕМОГА» № 25. 1948 р. В.-Кринківський район, Полтавської області).

ІСТОРІЯ З ТЕРМОМЕТРОМ

Прокинувшись, Василь Васильович згадав, що він учора купив термометр.

— Давай,—подумав він, — я обновлю його, зміряю температуру.

Поблискуючи сріблястою ртуттю, термометр зручно примостився під пахвою.

Через 10 хвилин Василь Васильович вийняв термометр, глянув на ртутний стовпчик і жахнувся: ой, леле! 39°...

Не тямлячи себе, Василь Васильович кинувся до дзеркала, заглянув собі в рота, потім помацав голову... Йому здавалося, що з горла пашить, як з доменної печі, а голова ось-ось трісне, мов спілий каштан...

Василь Васильович одразу якось змарнів, зів'яв і голосом розслабленої дитини жалібно покликав дружину:

— Нюсю, я, здається, помираю!

Його дружина, Нюша, або Ганна Степанівна, 35-річна жінка, з переляку почала заїкатися...

В домі запахло тяжкохворим. Бабуся ходила навшпиньках і розмовляла з Нюшею пошепки, а восьмирічний Валя вперше за своє життя пішов до школи без сніданку.

За півгодини з поліклініки примчала лікарка. Вона енергійно скинула калоші, пальто і тоном, що не терпить заперечень, наказала подати їй мило й рушник.

...Василь Васильович покірно повертався на всі боки. Мовчав, коли йому боляче натискували на живіт. Кашляв і не дихав. Розявляв рота й проказував: «Е-е!». І, нарешті, упрівши, мов після важкої фізичної роботи, трохи заспокоївся, коли лікарка поставила йому термометр, якого вона вийняла з свого портфеля.

Через 10 хвилин термометр точно і ясно показував 36,8°.

Василь Васильович конфузливо сказав:

— Дивіться, нормальна!..

Але слова Василя Васильовича не справили на лікаря ніякого враження.

— Тим гірше, — сказала вона. — Такі стрибки температури показові для...

Не закінчивши фрази, вона сіла виписувати рецепти.

— Лежати! Завтра пришлю за аналізом крові. На роботу не ходити!

На зеленому сукні стола лежав бюлетень, а в руках у дружини тріпотіло п'ять рецептів.

Василь Васильович спітнілою рукою потягнувся до бюлетеня й оторопів: у графі «діагноз» розгонистим почерком було написано: «Підозра на тиф».

Цілий день він приймав мікстури, ковтав пілюлі, закусуючи манною кашею, від якої нудило, як в дитинстві. Вночі пропадав од безсоння.

Ранком, вставши раніш дружини, він тихо вийшов з дому й подався на роботу.

Василь Васильович був абсолютно здоровий.

Він бадьоро працював цілий день, і почав уже забувати вчорашню пригоду.

Але найпікантніше сталося, коли він повернувся додому. Дружина, вся в сльозах, вибігла йому назустріч.

— Васильку, приходила лікарка, хотіла взяти аналіз крові, кричала, загрожувала штрафом, каретою швидкої допомоги і судом за навмисне розповсюдження тифозної зарази. — 35-річна Ганна Степанівна плакала, як дитина.

І раптом оригінальна думка майнула в голові Василя Васильовича. Він узяв термометр, куплений позавчора в київській аптеці на розі Володимирської й Свердлова, і примусив дружину зміряти температуру. Через 10 хвилин ртутний стовпчик показував точно 39 градусів! Він пішов до сусідів по квартирі— 39°! Зміряв температуру синові — 39°!

І тоді в присутності всієї квартири відбувся правий суд. Василь Васильович розбив термометр і заспокоївся.

Але ми заспокоїтись ніяк не можемо. Ми ввесь час думаємо: яким приладом вимірюються не градуси, а проценти браку тієї фабрики, де робляться ці термометри? Яка температура в самого директора цієї фабрики?

Ці насущні питання не дають нам спокою!

Р. БАЛЯСНА.

У СВІТІ ПРОДАЖНИХ

Мал. М. Огнівцева

— Тепер я живу, дорога Ерл, на широку ногу.

— Сенсаційний роман написали?

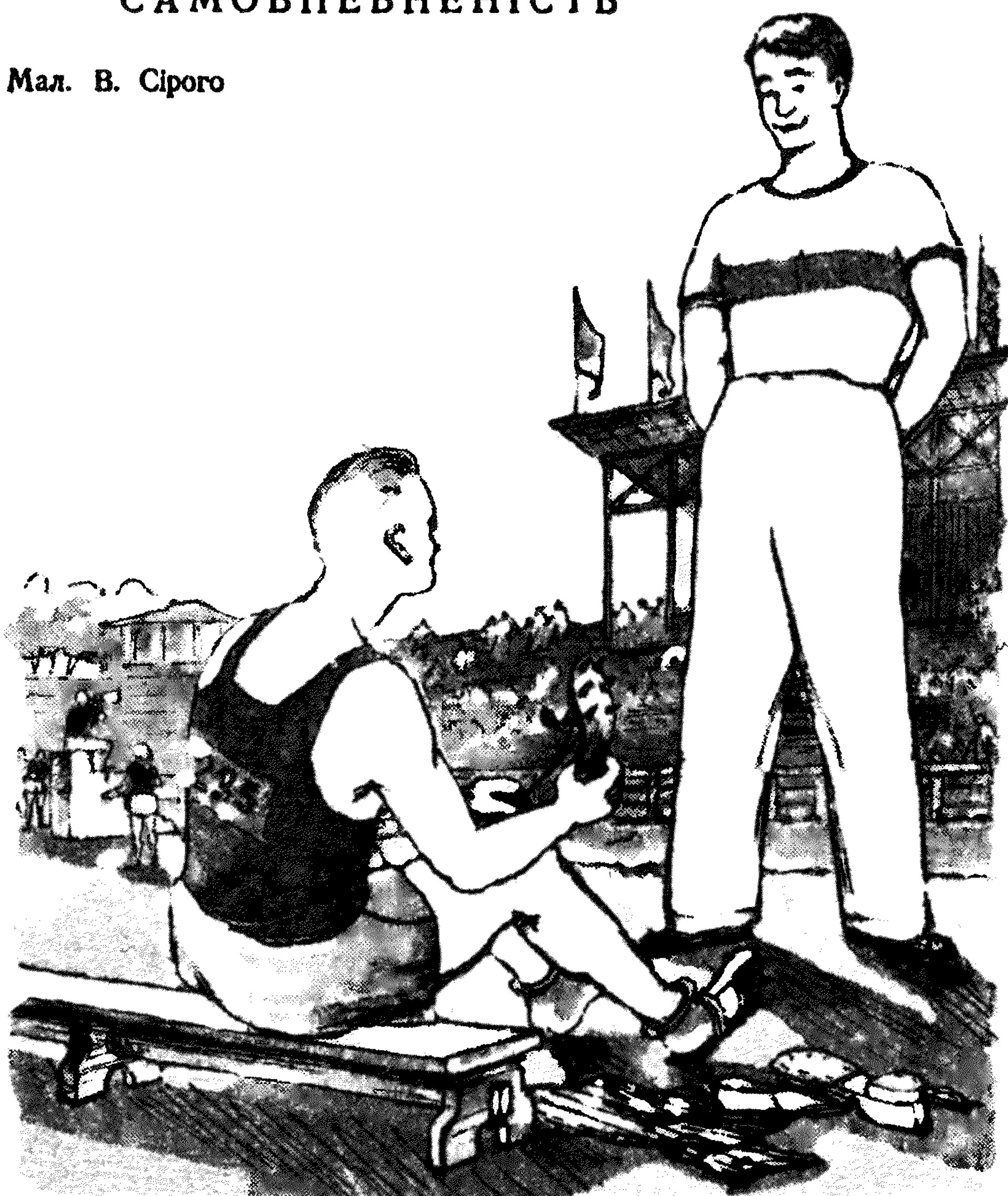
— Ні, пишу про профспілки.

— Так ви ж і раніш про них писали!?

— М-да... Але тоді я писав **ЗА** й мені платили 5 центів від рядка, а тепер я пишу **ПРОТИ** й мені платять 5 центів за кожне слово.

САМОВПЕВНЕНІСТЬ

Мал. В. Сірого

— За перше місце я не ручуся, але друге мені забезпечено.

— Чому ти так впевнений?

— На цю дистанцію ми біжимо тільки вдвох.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Довелось мені проїжджати через місто Пирятин. Зупинився я в цьому місті, щоб купити сірників. Знайшов сірники в лотках міськторгу, прошу дати коробочку, а мені відповідають:

— Сірники даємо до «Зеніта».

А той «Зеніт» коштує 5 крб. 40 коп. Довелось відмовитись.

— Не хочете «Зеніта», беріть пудру, — знову сказали мені.

Відмовився я і від пудри та й залишився без вогню.

Приїхав додому і написав тобі цього листа. Пішов до сільмагу Богодарівського споживчого товариства, щоб купити конверта, а тут теж кажуть:

— Конверти продаються з «нагрузочкою».

Отже, пробач, Перче, що посилаю тобі цього листа без конверта.

М. ПИЛИПЕНКО.

Чорнухинський район,
Полтавської обл.

ВЕЛЬМИПОВАЖНИЙ ПЕРЧЕ!

Поперед, будь ласка, харків'ян, щоб вони десятою дорогою обминали будинок № 22 по вул. Короленка. Той самий, де міститься контора «Харбудмонтаж». Кожного, хто переступить поріг цієї контори, чекають великі неприємності. Така неприємність спіткала й нашу сільраду. Ми переказали конторі «Харбудмонтаж» 780 крб. за барельєф герба УРСР для сільради. Барельєф контора мала нам вислати до 25 січня. Зараз надворі липень, а від контори ні слуху, ні духу — ні барельєфа, ні грошей, саме тільки ясне уявлення про характер комерційної діяльності «Харбудмонтажу».

Г. САЄНКО,
голова Янковенківської сільради.

Балаклїївський район,
Харківської області.

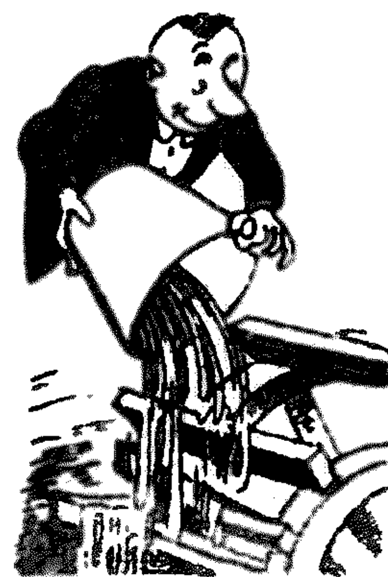
ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Почнемо прямо з фактів:

1) Колгоспи Переяслав-Хмельницького району, на Київщині, осушують болото Супій.

2) Осушуванню болота перешкоджає водяний млин плужниківського колгоспу, Шрамківського району, сусідньої Полтавської області. Через цей млин вода торік виступила з магістрального каналу й затопила посіви колгоспу ім. Комінтерну.

3) Торік Міністерство сільського господарства УРСР дало розпорядження про ліквідацію млина. До управління меліорації міністерства надійшла навіть інформація, що млина вже немає другий рік. А млин стоїть.

З цих фактів напрошується один висновок: десь, комусь вигідно зберегти млин. Кому? Хто лле на млин воду, яка затоплює болото Супій?

С. ПРОСКУРА, А. ТРОЇЦЬКИЙ,
агрономи Панфільського болотного дослідного поля.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Недавно я бачив на малюнку богиню правосуддя Феміду з терезами в руках. Напевне в богинь ці терези теж псуються і потребують ремонту або клеймування. В такому разі рекомендую Феміді не здавати свої терези до ремонтної майстерні Білогірського райпромкомбінату, бо вона рискує залишитись без засобів виробництва! Не допоможе їй ні звання богині, ні те, що вона має дещо спільного з юстицією. Наш колгосп ім. Сталіна теж мав терези, поки не одвіз їх минулого року на клеймування до згаданої майстерні. Пропали наші терези там, як у воду впали. Не допомогли їх знайти ні Білогірський райпрокурор, ні суддя, хоч вони теж мають дещо спільного з юстицією.

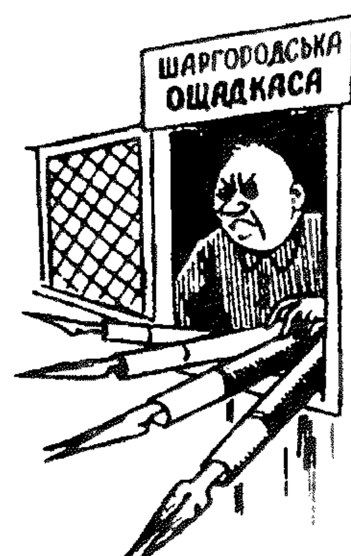

Я. ВОЗНЮК,
комірник колгоспу.

Кам'янець-Подільська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Пише Вам повний кавалер ордена Слави з с. Лозової, Шаргородського району. 246 днів я безуспішно штурмую твердиню районної ощадної каси. І кожного разу завідуючий цією твердинею тов. Косий відкидає мене на вихідні позиції. Вісім місяців районна ощадна каса відмовляється сплатити належні мені гроші по орденських документах.

Указ Президії Верховної Ради СРСР, надрукований 22—23 листопада 1947 року в усіх центральних і республіканських газетах, зберігає за «нагородженими орденами Слави всіх трьох ступенів пільги та переваги». Але тов. Косий заявляє, що він знать не знає цього Указу.

Доведи, товаришу Перець, цей Указ до тов. Косого! Допоможи мені закінчити, нарешті, штурм його бюрократичної твердині!

Андрій ДУДНИК.

Вінницька область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 8 ПЕРЕЦЬ критикував погану якість продукції артілі «Інхімкомбінат» Одеської облкоопінспілки.

Президія Укоопінради повідомила редакцію, що за випуск недоброякісної продукції зав. виробництвом артілі т. Нагман знятий з роботи. Голові артілі т. Гершанюку оголошено догану.

* * *

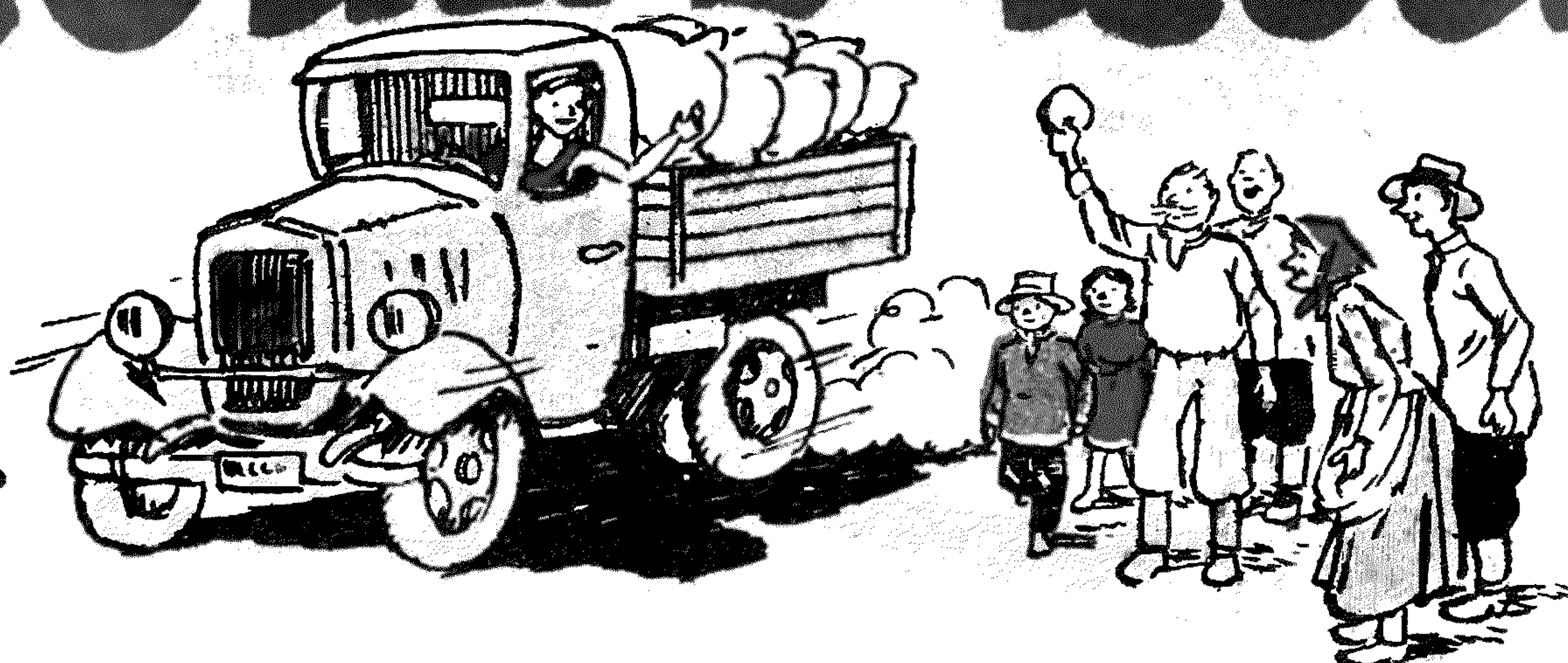
Капітан О. С. Задорожний поскаржився ПЕРЦЮ, що Балясніваська філія зв'язку (Диканський район на Полтавщині) незаконно затримала гроші, які він переказав по телеграфу своїй матері.

При розслідуванні Полтавським обласним управлінням зв'язку скарга підтвердилась. Винною у навмисній затримці переказів була начальник філії Е. Н. Іванченко. Як виявилося, вона вчинила ще цілий ряд злочинів. Іванченко знята з роботи і засуджена на 5 років позбавлення волі.

Степан ОЛІЙНИК

Ілюстрації В. Гливенка

Василь Хомич

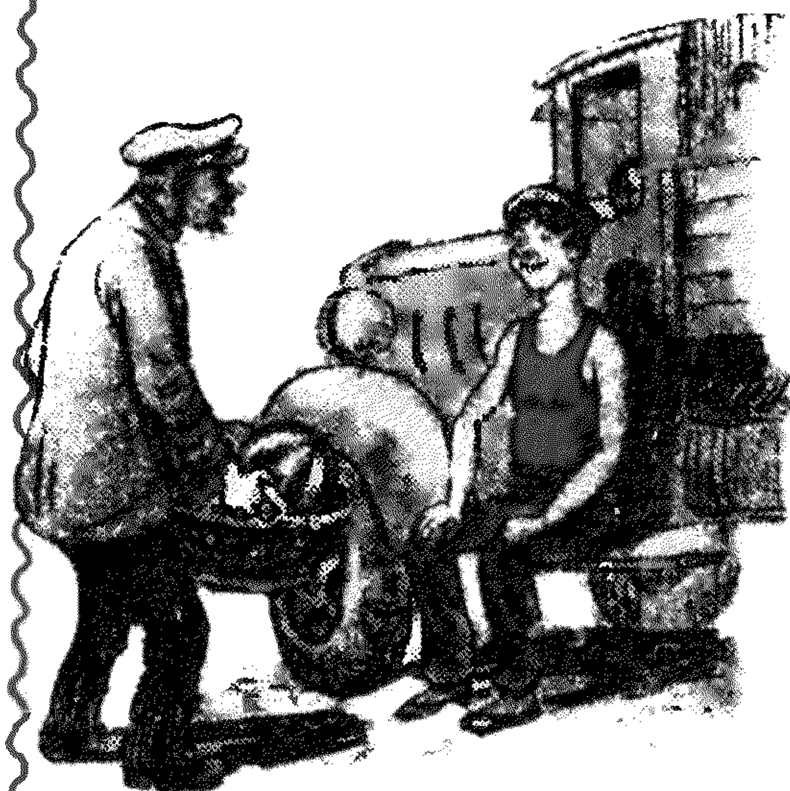
Досі був я просто Вася.
А тепер — Василь Хомич!..
— Як ця зміна відбулася? —
Хтось спитає. — В чому річ?

Річ у тому, друзі милі,
Що зерном залито тік,
Що шофер я... І в артілі
Я — великий чоловік.

Що виконую задачу —
Ту, якою дорожу,
Що з колгоспу хлібоздачу
Я на станцію вожу.

Що тісні для мене плани,
Бо працюю день і ніч!
От тому така пошана,
От тому й... Василь Хомич!

...Чи півдня, чи надвечір'я,
Чи за північ перейшло —
Тільки в'їду на подвір'я,
А круг мене — все село:

Ті, що «еМКи» — молотарки
Не спиняють тижнів три,
Ті, що сиплють у безтарки,
Ті, що крутять трієри,

Ті Олекси і Тараси,
Що вантажить їм з руки,
Ті бабусі (три кумасі),
Що латають нам мішки!..

І одне питають люди,
Хто б не трапився навстріч:
— Це ж яка вже ходка буде,
Дорогий Василь Хомич?

Одвічаю: — Ходка п'ята!
— Значить, діло в нас пішло!
...Оглядаюсь, а дівчата —
Вже в кабіні миють скло!

Ось несе щось у корзині
Комірник Омелько Сич:
— Вам кавунчика, чи диню,
Дорогий Василь Хомич?..

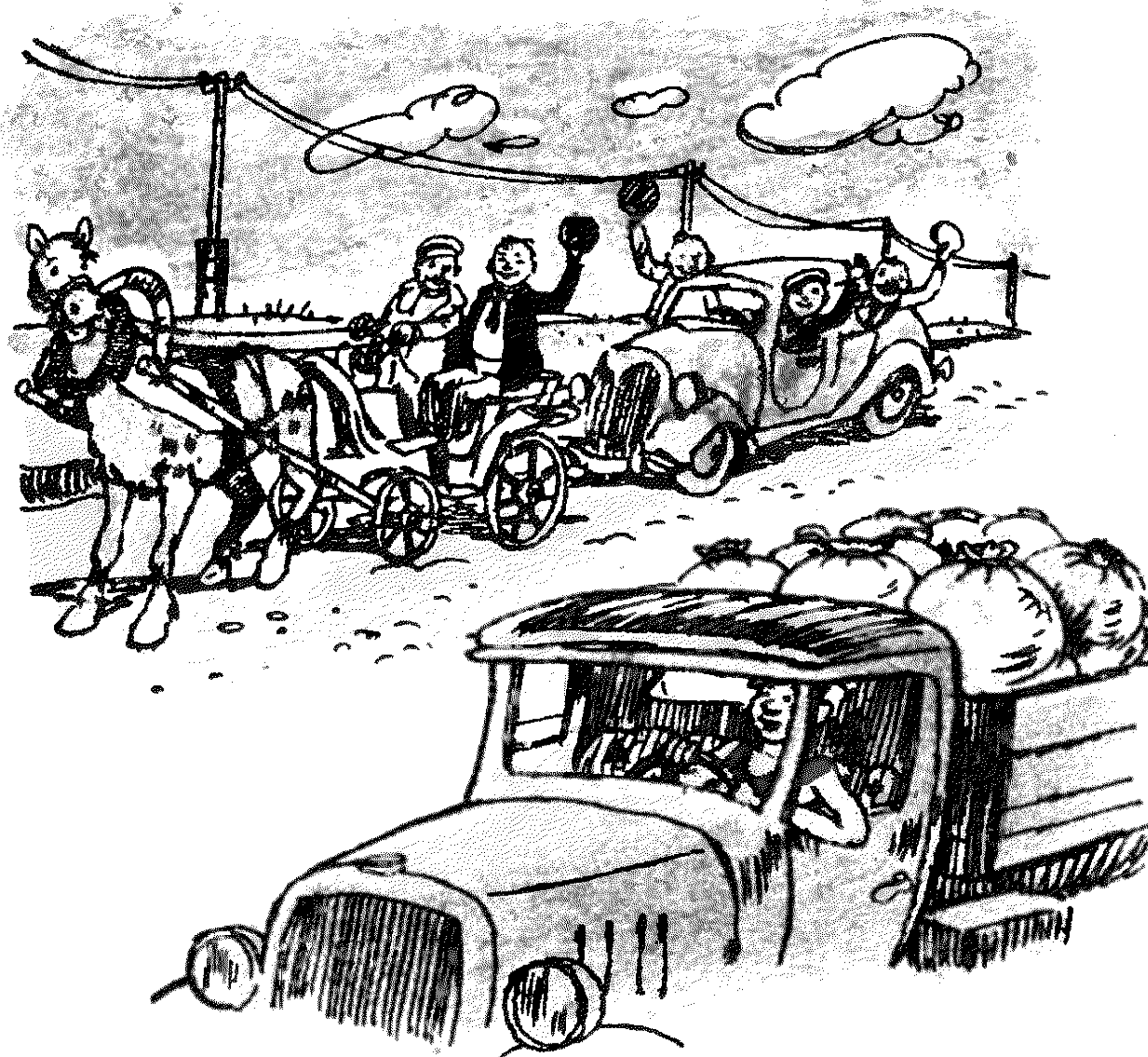
Обдивлюсь свою машину
(А ресори — і не раз!),
Каблуком ударю в шину —
Все в порядку, все гаразд!

Потрудились хлопці жарко.
І вантаженню кінець...
І Федосія, вагарка,
Поплює на олівець.

Впише цифру... точно... строго....
Дітвора шугає пріч!..
І...
— Щасливої дороги,
Дорогий Василь Хомич!

Всі дають мені дорогу,
Всі звертають, як один:
І районні брички-дроги,
І з обкому «лімузин».

Бо в цю пору, у гарячу
Всім відома моя роль,
Бо везу я хлібоздачу,
Бо на трасі — я король!

Ось містечко... Тут, звичайно —
Іду тихше, не лечу...
Та навмисне там, де...
«Чайна»—
Знов «четверту» підключу.

Одвернусь і, мов, не бачу.
(Та й нащо вона мені!)
Взагалі, у хлібоздачу
Я б закрив усі «чайні».

Не моргай з вікна, директор!
Не заманюй — все це зря,
Бо мені автоінспектор,
Ставши струнко, козиря.

Хоч спинити він і вправі,
Та лиш «честь» він оддає,
Бо везу я хліб державі!
Це й для нього радість є!

Ледь парує радіатор..
Вже й сигналити пора.
Знову — здрастуй, елеватор,
Кріпость нашого добра!

Вартовий, що біля брами,
Не здійме рушниці з пліч,
Тільки знак подасть руками:
— Заїжджай, Василь Хомич!..

Так шанують мене люди.
Знать, робота по-плечу!
...У селі в нас — свято буде,
Як возити я скінчу!

Одягну — костюм, кубанку...
Став, правління, могорич!
І... гуляй, артіль, до ранку!
Веселись, Василь Хомич!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 доб. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 14 (145) (на украинском языке). Підписано до друку 21 VII. 1948 р. Стат формат 72Х100 см. 1 друк. арк.

БФ 02325. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Зам. 2368. Тираж 50.000 прим.